

Odvjetničko društvo/Law firm
JUKIĆ & PARTNERI j.t.d.

e: info@jukic-partneri.hr, t: 00385(1)5522605

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
STALNA SLUŽBA U KARLOVCU

Trg hrvatskih branitelja 1/II
47000 KARLOVAC

U Zagrebu, 09.06.2026.

Na broj: **St-768/2024**

Podnositelji: **1. Dragutin Ivanuš**, Šenkovec, Zagrebačka 4, OIB: 09083113227
2. Toni Labinjan, Poreč, St. Vergotini 10, OIB: 09485932351
3. Krešimir Mitrović, Zagreb, Bartolići 11, OIB: 07371632368
4. Darko Prpić, Zadar, Put Pudarice 15h, OIB: 43824184192
5. Pavle Stanišić, Zagreb, Vrbje 7, OIB: 92918089563
6. Mladen Vulović, Zagreb, Zelen gaj 9, OIB: 87609389571
7. Jurica Toth, Velika Gorica, K.Š. Đalskog 15, OIB: 64055816228,
koje zastupa odvjetnik Hrvoje Jukić iz Odvjetničkog društva Jukić &
partneri j.t.d., Zagreb, Čalogovićeve ulica 1

Radi: stečaja

ŽALBA PODNOSITELJA

1 x e-komunikacijom
punomoć u pisu

protiv presude Naslovljenog suda
broj gornji od 01.04.2026.

1.

Nezadovoljni rješenjem Naslovljenog suda, poslovni broj St-768/2024-170 od 22. svibnja 2026. g. (u daljnjem tekstu: pobijano rješenje), kojim je odbačena kao nedopuštena njihova žalba protiv rješenja St-768/2024-163 od 23. travnja 2026. godine, podnositelji u otvorenom roku izjavljuju žalbu te, temeljem čl. 354 – 356 ZPP-a u svezi sa čl. 10. SZ-a navedeno rješenje pobijaju radi:

- Pogrešne primjene materijalnog prava
- Bitnih povreda odredaba postupka
- Pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja

Žalbom na posl. broj: St-768/2024-163 od 23.04.2026. podnositelji su se kao sudionici u stečajnom postupku žalili na rješenje o prvoj djelomičnoj diobi, **u bitnome samo radi okolnosti da je prvostupanjski sud prije donošenja rješenja propustio ispitati postojanje** najveće tražbine vjerovnika Republika Hrvatska, Min. Financija, Porezna uprava prvog višeg isplatnog reda (nadalje: „**vjerovnik RH**“) i da za sve sudionike iz čl. 308. SZ-a obrazloži pravne i financijske posljedice po dužnika, vjerovnika RH i dužnikove dioničare, koje nastaju nakon što se potroši stečajna masa, bez da je tražbina vjerovnika RH ispitana i isplaćena – ako ju taj sud naknadno ispita i utvrdi. Za što, smatraju podnositelji, prema dokumentaciji prethodnog postupka, koji

je isti sud na istim dužnikom vodio do stečaja i postojećoj sudskoj praksi nižih trgovačkih sudova, postoji objektivna vjerojatnost. U žalbi su podnositelji detaljno iznijeli o kojoj se tražbini vjerovnika RH radi, kako su za nju saznali, posredstvom kojeg glasila i dokumenta stečajnog upravitelja, i zašto smatraju da je tražbina „utvrđena“ tijekom prethodnog postupka.

Moli se stoga VTS RH da u svrhu pravilnog ocjenjivanja pravnog interesa podnositelja prethodno ispitivanju žalbenih razloga, pročita žalbu na rješenje Posl. broj: St-768/2024-163.

Prvostupanjski sud je odbacivanje žalbe podnositelja na navedeno rješenje o djelomičnoj diobi u bitnome obrazložio na način da dioničari nemaju tražbinu koja se namiruje u stečajnom postupku, te da stoga nisu sudionici stečajnog postupka ovlašteni na izjavljivanje žalbe protiv rješenja o djelomičnoj diobi, prilikom čega je taj sud zanemario da dioničari prema čl. 308. SZ-a jesu sudionici stečajnog postupka. **Pravno shvaćanje iz pobijanog rješenja je nesukladno pravilima Zakona o parničnom postupku** koja se supsidijarno primjenjuju u stečajnom postupku, te protivno ustavnom i konvencijskom pravu na djelotvoran pravni lijek, **a posljedica je pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.**

2.

Pobijanim rješenjem sud je pogrešno utvrdio činjenično stanje kad je zaključio da se radi o prigovoru dioničara dužnika na tražbine vjerovnika, kojih se rješenjem dopušta isplata, a ne o žalbi.

Prvostupanjski sud je potom pogrešno primijenio materijalno pravo iz članka 280. stavak 1. Stečajnog zakona, kojim je propisano da kod djelomične diobe vjerovnici mogu sudu podnijeti prigovor na diobni popis. **Navedena odredba ne uređuje pitanje tko ima pravo podnijeti žalbu** protiv sudskog rješenja kojim se odlučuje o dopuštenosti djelomične diobe, niti sadrži posebnu negativnu procesnu pretpostavku prema kojoj bi dioničarima bilo isključeno pravo žalbe.

Drugim riječima, **članak 280. stavak 1. Stečajnog zakona odnosi se** isključivo na **prigovor vjerovnika** protiv diobnog popisa. Žalitelji, međutim, nisu podnijeli prigovor protiv diobnog popisa, niti su žalbom osporavali sam diobni popis kao takav, pa ni bilo koju tražbinu posebno, nego su podnijeli žalbu protiv sudskog rješenja St-768/2024-163, kojim je dana suglasnost stečajnom upravitelju za prvu djelomičnu diobu.

Stoga je pravno promašeno izjednačiti žalbu protiv sudskog rješenja s prigovorom na diobni popis. Riječ je o dva različita procesna instituta:

- Prigovor iz članka 280. stavka 1. Stečajnog zakona odnosi se na diobni popis i na vjerovnike kao osobe čije tražbine sudjeluju u diobi.
- Žalba žalitelja odnosila se na zakonitost sudskog rješenja kojim se dopušta isplata vjerovnika II. višeg isplatnog reda prije razumljivog razjašnjenja postojanja i pravne sudbine tražbine RH I. višeg isplatnog reda.

Stečajni zakon nema posebne odredbe kojom isključuje pravo dioničara na žalbu kojom stečajni sud dopušta djelomičnu diobu kada oni za to imaju očit pravni interes. To je vidljivo i iz samog pobijanog rješenja, jer prvostupanjski sud ne navodi nijednu odredbu Stečajnog zakona kojom bi dioničarima kao sudionicima iz čl. 308. SZ-a bilo izričito oduzeto pravo žalbe protiv takvog rješenja. Umjesto toga, sud se pogrešno poziva na članak 280. stavak 1. Stečajnog zakona, koji se odnosi samo na prigovor vjerovnika na diobni popis, ali ne i na žalbu protiv sudskog rješenja. Upravo su žalitelji u ranijoj žalbi i istaknuli da, u nedostatku posebnog ograničenja u Stečajnom zakonu, pravo na žalbu treba ocjenjivati prema općim pravilima postupka, osobito prema pravnom interesu žalitelja i njihovom položaju sudionika postupka, a u suglasju sa ustavnim pravom podnositelja iz čl. 18. i čl. 29. Ustava.

Prvostupanjski sud je, dakle, pogrešno primijenio materijalno pravo kada je iz odredbe o prigovoru vjerovnika na diobni popis izveo zaključak o nedopuštenosti žalbe dioničara protiv sudskog rješenja.

3.

Pobijano rješenje polazi od pogrešne pravne teze da dioničari stečajnog dužnika nisu sudionici stečajnog postupka zato što nisu stečajni vjerovnici i zato što nemaju tražbinu koja se namiruje u stečajnom postupku. Članak 308. Stečajnog zakona jasno propisuje položaj dioničara u stečajnom postupku. Ako Stečajni zakon dioničarima priznaje procesni položaj u okviru stečajnog postupka u situacijama u kojima njihova članska i imovinska prava mogu biti zahvaćena odlukama stečajnih tijela – kao u ovom slučaju, tada nije pravno održivo paušalno zaključiti da dioničari nikada nisu sudionici stečajnog postupka. Njihov pravni interes ne proizlazi samo iz vlasništva nad dionicama dužnika, nego iz prava na zakonitu i transparentnu provedbu stečajnog postupka, u bitnome prava svih sudionica iz čl. 308. SZ-a da se stečajna masa ne umanjuje nezakonitim ili preuranjenim isplatama i u svezi s tim mogućim potencijalnim obavezama dioničara ili članova društva prema državi ili trećima. Prvostupanjski sud time položaj dioničara pogrešno svodi samo na pitanje jesu li oni vjerovnici. Zanemareno je da dioničari imaju samostalan pravni i imovinski interes da se stečajni postupak provodi zakonito, tj. da se ne prikriju tražbine koje mogu utjecati na redosljed i opseg namirenja vjerovnika različitih isplatnih redova.

Moli se stoga VTS RH da neovisno o svojoj konačnoj odluci ispita relevantne navode podnositelja u svezi ove pravne stvari i da sa odlukom donese jedinstveno stajalište VTS-a da mali dioničari stečajnih dužnika ne mogu odgovarati za eventualne, naknadno utvrđene porezne i dr. dugove stečajnog dužnika, koji se više ne bi dali isplatiti unovčenjem imovine stečajnih dužnika.

Podnositelji su u ranijoj žalbi istaknuli da se pobijanim rješenjem St-768/2024-163 dopušta isplata vjerovnika II. višeg isplatnog reda prije nego je ispitana i razjašnjena vodeća javnopravna tražbina za doprinose, radi koje je otvoren stečajni postupak pod istim poslovnim brojem. Bit žalbe nije bila u tome da se ospori svaka dioba, nego da se prethodno bilo kojoj diobi razjasni postojanje i trenutni status prethodno utvrđene tražbine RH koje iako pripada I. višem isplatnom redu nema u diobnom popisu na kojem se rješenje poziva, a koja, ako postoji bitno utječe na tijek postupka koji je dan tim rješenjem. No, **prvostupanjski sud je proizvoljno prekvalificirao navode podnositelja u bitnome ih promijenivši**, do mjere da su dobili suprotan značaj. Naime, podnositelji su jednostavno istakli da ako sud preuzme rizik naknadnog uvrštenja zahtjeva za isplatu tražbine vjerovnika RH prvog isplatnog reda, koja je više nego duplo veća od cjelokupne prve djelomične diobe oba isplatna reda, svi vjerovnici nižih redova imali bi zakonsku obavezu povratiti primljena sredstva vjerovniku RH. Podnositelji dakle nisu imali primjedbu ili za cilj pobijanje nijedne tražbine prvog ili drugog višeg isplatnog reda, dapače, željeli su i sebe i vjerovnike zaštititi na način da se sud koji je donio rješenje o diobi, najprije konačno izjasni oko sporne tražbine vjerovnika RH, jer je inače i to rješenje kao i pobijano rješenje u sadašnjem obliku nerazumljivo, imajući u vidu čl. 354. st. 2. t. 4. i t. 11. ZPP-a u svezi čl. 10. SZ-a.

Prvostupanjski sud mogućnost selektivne interpretacije zakona koristi da bi „formalistički“ dokazao da dioničari društva koje je u stečaju, i koji ponajprije traže ispitivanje činjenica koje je otvorio sam sud, uvevši u prethodnom postupku tražbinu RH od cca 440.000 eura kao razlog pokretanja stečajnog postupka, nemaju aktivnu legitimaciju za pravni lijek protiv takvog rješenja suda, koje u stečajnom postupku za njih otvara rizik direktne materijalne štete ili eventualne ovrhe u budućim razdobljima. Žalbu je po sadržaju taj sud mogao uzeti i kao zahtjev za dopunu rješenja u dijelu u kojem rješenje ne sadrži konkretnu odluku o spornoj tražbini RH, odnosno o tome kada će se o toj tražbini odlučivati i razlogu iz kojeg se ista preskače prilikom prve djelomične diobe. Sud time nije vezan samo nazivom podneska, nego je dužan pravilno

ocijeniti njegov sadržaj i svrhu. Ako je iz podneska jasno da stranka traži sudsku zaštitu jer upozorava na tražbinu koja bitno utječe na njezin vlastiti (budući) položaj pred sudom i državnim proračunom, sud ne može takav podnesak odbaciti bez ikakvog odgovora na sadržajni problem. Takvim postupanjem prvostupanjski sud je onemogućio bilo kakvu djelotvornu kontrolu zakonitosti diobe i izbjegao odgovor na ključno pitanje po kojoj se pravnoj osnovi pristupa prvoj djelomičnoj diobi, bez da je prethodno ispitana vodeća tražbina RH povodom koje je stečajni postupak i pokrenut.

Odbacivanjem žalbe kao nedopuštene prvostupanjski sud je žaliteljima uskratio djelotvoran pravni lijek protiv odluke koja može imati izravni utjecaj na njihova imovinska prava i materijalno stanje. Članak 18. Konvencije dodatno zabranjuje da se dopuštena ograničenja prava primjenjuju u svrhe različite od onih zbog kojih su propisana. Ako se odredba Stečajnog zakona, koja uređuje prigovor vjerovnika na diobni popis, koristi za potpuno isključenje prava trećih na žalbu protiv rješenja, tada se ta odredba koristi izvan svoje svrhe i na način koji dovodi do nedopuštenog ograničenja prava na djelotvoran pravni lijek.

Slijedom svega navedenog, podnositelji predlažu da:

- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske **usvoji ovu žalbu, ukine rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu, poslovni broj St-768/2024-170 od 22.05.2026. godine** i da sam riješi žalbu **protiv rješenja St-768/2024-163 od 23.04. 2026.**

ili

- da naloži prvostupanjskom sudu da preinači Rješenje o prvoj djelomičnoj diobi na način da se istim aktom taj sud meritorno očituje o pravnom i računovodstvenom statusu tražbine vjerovnika RH I. u iznosu od 439.641,89 EUR, koju je (privremeni) stečajni upravitelj pred istim prvostupanjskim sudom utvrdio u prethodnom postupku nad stečajnim dužnikom JADRAN d.d. u stečaju.